

Big City Rap

Copyright © by Maria Seidemann

Oversat af Per Straarup Søndergaard

Copyright © Danish Edition 2006 by CDR-Forlag

Omslag: Ulla Rose Andersen

Tryk: Preses Nams

ISBN 87-7841-344-3

Ekspedition:

Boghandlen eller direkte fra CDR-Forlag

Montanagade 29 E, DK-8000 Århus C

Tlf. 8612 3078

Fax 8619 9566

www.cdr-forlag.dk

Til Sebastian og hans venner

1

Vi lagde vores eksamensbeviser ned i taskerne og gik hjemad, Silly og jeg. Vi sagde ikke et ord. Der var alligevel ikke noget at sige. Fredag den 4. juli. Uafhængighedsdag – ha-ha-ha. *Afhængighedsdag* havde passet bedre.

Elevatoren var i stykker igen! Vi gik op ad trapperne til 8. sal. Da vi var kommet derop, tog vi vores nøgler frem. Vi låste hver vores dør op. Silly den til højre, og jeg den til venstre.

Det var varmt i lejligheden, kunne jeg mærke. Min mor var ikke kommet hjem endnu. På bordet stod en kage. Jeg kunne se, at den var til mig, for den var pyntet med masser af chokoladelinser. Der var mindst 100. Ved siden af kagen stod mors tågebillede, som hun havde malet i sidste uge. Jeg havde sagt til hende, at jeg godt kunne lide det. Nu stod det her som en gave til mig, fordi jeg havde afsluttet 9. klasse.

Jeg blev underligt tør i halsen. Sanket par gange. På et kort, der lå ved billedet, stod der: *Hjertelig til lykke, Abel.*

Vi skal nok klare det hele, du og jeg. Under kortet lå der en pengeseddel til festen i aften på Glasfabrikken. Billedet lugtede af frisk maling og kagen af varm chokolade. Jeg fik det dårligt, lukkede alle vinduer op og gik ud og tog et brusebad. Det hjalp.

Jeg bar billedet ind på mit værelse og stillede det på min reol. Jeg kiggede længe på virvaret af farver, der gled over i hinanden. Svømmede sammen. Jeg kunne ikke se noget motiv.

Jeg kom til at tænke på den eftermiddag, da billedet lige var blevet færdigt. Dengang spurgte mor mig, hvad jeg syntes, det skulle hedde.

Jeg tænkte mig om, og så sagde jeg: »Klee jager tågen bort.«

Jeg troede, at mor ville grine af mig og bede om en forklaring. Men i stedet tog hun sin tyndeste pensel og skrev med små, sirlige bogstaver: *Klee jager tågen bort*. Det var et specielt øjeblik. Et af dem, hvor min mor og jeg forstår hinanden – uden at sige noget.

Mens vi stod tavse og kiggede på billedet, kom Gerner. Han spurgte, hvad det var, mor var i gang med at male. Han lader altid, som om mors billeder interesserer ham ... Måske interesserer de ham virkelig. Hvem ved?

»Gerri! Billedet er færdigt!« sagde mor og grinede.

Gerner kiggede fra den ene til den anden og spurgte, om vi forsøgte at lave grin med ham. Så kiggede han på titlen.

»Jeg kan overhovedet ikke se, at det er tåget,« sagde han. »Og hvad er Klee for noget?«

»Klee var maler, dit fjols!« udbrød jeg og forklarede

bagefter mere afdæmpet, at Paul Klee var en meget berømt maler, der var død for mindst 60 år siden.

»Billedet hedder sådan, fordi man kommer til at tænke på Klee, når man ser det. Og fordi der på en eller anden måde er en klarhed i det ... altså bag tågen.«

»Klarhed i tågen? Godmorgen!« Gerner smågrinede. »Jeg venter jo stadig på, at du maler noget, som en simpel arbejder som jeg kan forstå, Susse.«

Susse. Det hedder min mor. Susanne Abel. Navnet passer godt til hende. Hun var stadig langhåret dengang. Det rødblonde, bølgede hår gik hende til skuldrene.

Gerner mente ikke, at hun kun skulle tegne streger og male klatter. Derimod skulle hun male noget, der så ud, som det gør i virkeligheden. Så ville hun blive en rigtig berømt kunstner og behøvede ikke længere at tjene penge ved at male kulisser på teatret.

Gerner vidste ikke, hvad han snakkede om. Så man kan ikke bebrejde ham noget. Han er en kæmpe stor mand, og den slags store bamser ved ikke noget om billeder.

Jeg fattede ikke, hvad mor så i ham. Måske søgte hun trøst hos ham, fordi hun ikke ville være alene sammen med mig? Men hun kunne da godt have fundet en, der var lidt smartere og lidt klogere. Sådan som hun ser ud, og sådan som hun tænker og taler. Hun er en superkvinde.

Og så lige netop en politibetjent, en småborgerlig fyr, der har en boligopsparing og bowler med vennerne hver anden tirsdag. Ikke ligefrem fedt!

Gerner er 40 år, næsten lige så gammel som Sillys

far. Og Sillys forældre har altid virket som et par pensionister sammenlignet med mor.

Da jeg tænkte på Silly, kom jeg også til at tænke på skolen. Og selvfølgelig også på mine karakterer. Det var en af de dage, hvor ikke engang Klee kunne jage tågen væk. Jeg gik ud på altanen og støttede mig til gelænderet.

Jeg havde fået værelset med altanen, da vi for to år siden flyttede ind i en større lejlighed. Vildt fedt. I alle de andre familier, jeg kendte, var børneværelset det mindste. Familien Konrad havde for eksempel givet Silly det allermindste rum. Hos os blev det mindste værelse ved siden af køkkenet brugt som atelier. Der var nemlig lige det lys, som mor havde brug for, når hun skulle male.

Jeg kiggede ned i gården. Den var på størrelse med et fodboldstadion. Overalt var der biler og et helt arsenal af skraldespande. Førrige år var der blevet plantet små træer. Men de var ikke rigtig blevet til noget. Heller ikke denne gang. Solen brændte mod fliserne. På altanerne hang der masser af vasketøj.

Ud af et af de tusinde vinduer lød der høj blæsermusik.

Gården var som sædvanlig næsten mennesketom. Folk blev i deres lejligheder, sad hver især foran *sit* fjernsyn eller var i gang med *sin* støvsuger eller sov i *sin* seng.

Kun foran en af de store boligblokke i grå beton stod en gruppe vietnamesere. Der var indrettet asylcenter i blokken. Vietnameserne grinede og diskuterede så højt, at jeg kunne have fået fat på hvert et ord – hvis jeg ellers havde kunnet forstå vietnamesisk. I vand-

bassinerne – som der aldrig var vand i – kørte et par drenge rundt på deres skateboards.

Jeg anede ikke, hvad jeg nu skulle lave. Mor havde spurgt, om det var okay, at vi blev hjemme i sommer. Hun ville læse et fag op på universitetet, mens teatret holdt sommerferie. Gerner vendte altid det hvide ud af øjnene, når mor snakkede om, at hun ville have afsluttet sit studium. Han mente, at jobbet på teatret var udmærket. Hvorfor så stræbe efter mere?

Pludselig stod det klart for mig. Jeg skulle tilbringe hele ferien her i ghettoen. In the middle of nowhere. Det skræmte mig.

Men det skræmte mig endnu mere at tænke på, at efter ferien skulle jeg ikke længere sidde ved siden af Silly.

Hvad skulle jeg i det hele taget lave efter sommerferien? Måske ville mor begynde at græde, når hun så mit eksamensbevis. Dumpet! Jeg lagde beviset ved siden af kagen, tog pengene fra bordet og gik ud af lejligheden.

Der var ikke nogen endnu. Jeg tog nøglen fra gemmestedet og låste døren til skurvognen op. Jeg rodede rundt mellem spraydåserne, men jeg havde ikke lyst til at male. Graffiti på vognen var okay, så der var ingen grund til at lave forbedringer. Dåserne var varme at røre ved – lige så varme som friskbagt brød.

Pludselig kunne jeg høre *Grandmaster Flash* for fuldt drøn uden for skurvognen. Det var Scheuni. Han havde en helt ny ghetto blaster med.

»Hvad siger du så, gamle dreng?«

Jeg nikkede bare. Fed ting, selvfølgelig.

Scheuni havde fået ghettoblasteren i eksamensgave. Færdig med teknisk skole. Det var hans bedsteforældre, der havde rystet op med penge til den.

Nogle gange kunne jeg også godt tænke mig en bedstefar og en bedstemor. Jeg kender ikke mine bedsteforældre. De vil ikke se mig. De smed deres datter Susse ud, dengang hun blev gravid. Ligesom i middelalderen. Mor gik kun i skole dengang. Havde brug for al den hjælp, hun kunne få.

Min mor var altid så stolt over, at hun havde opdraget mig alene.

»Og hvad er der så galt med dig, Abel?«

Jeg fortalte ham, hvad der var galt.

Scheuni grinede. »Shit, mand. Hvad så?«

Jeg trak på skuldrene. Pludselig syntes jeg ikke længere, at det var så galt. Scheuni havde fået sin eksamen, men han havde ikke fået nogen læreplads. 33 ansøgninger havde han sendt af sted, men havde ikke fået noget job. Havde knoklet til ingen verdens nytte. Hans mor ville sende ham til Neustadt-Hebelheim, hvor han skulle hjælpe sin søster i hendes butik. Det kunne Scheuni kun grine af. Han ville aldrig rejse fra byen. Aldrig!

Nu kom Chuck og Gecko på Geckos cykel. De havde et par Döner-kebab med. Vi satte os på nogle cementrør og delte dem. Bagefter sad vi og røg lidt. Det var endnu alt for tidligt at køre hen på Glasfabrikken. Men nu begyndte det at blæse i retning af os, og vinden bar stanken fra lossepladsen lige hen i hovedet på os. Der var altid ild i et eller andet henne på lossepladsen. Og det stank altid modbydeligt.

Chuck syntes, at vi skulle gå ned i garagerne og

spraye. Vi gik ind i vognen, og jeg tog mine nyeste skitser fra en kasse. Vi bruger altid mine skitser. Jeg kan bruge timer på at udtænke graffiti-motiver, jeg finder altid på noget nyt. Nogle gange tegner jeg også andre ting, men for det meste er det skitser til graffiti, jeg laver. De bedste ideer har jeg fået i tysktimerne. Mågen har alligevel opgivet mig. Mågen hedder egentlig fru Due, og hun er min klasselærer. Eller rettere ... *var*. I hendes timer lavede jeg skitser uafbrudt. Mit forbrug af tusser var enormt. Når Mågen greb mig i at tegne, tog hun skitserne fra mig. Og hvad så? Hver eneste detalje i billedet var alligevel lagret i min hjerne. Så skidt med, at mine skitser, små tegneserier og tegninger var gemt i en arkivmappe med mit navn på nede på kontoret. Sådan forestillede jeg mig det i hvert fald. Det kunne også være, at Mågen havde taget mine ting med hjem, og at hun i stedet for at se fjernsyn om aftenen sad og bladrede i mine papirer og blev så skuffet over mig, at hun blev nødt til at lave en kop kamillete. Stærk kamillete! For Mågen var graffiti lige så slemt som en af Egyptens ti plager. Pest, dommedag, jordens undergang.

Vi var altid tre eller fire sammen, når vi lavede graffiti. Simon var aldrig med. Han var bange for at blive opdaget. Hvis han blev dømt for en strafbar handling, ville han blive udvist af Tyskland. Af sted, tilbage til Afrika, sammen med sine brødre. Graffiti er strafbart, ligesom at stjæle, lave brandstiftelse eller dumpe giftigt affald. Vi er kriminelle. Gecko plejede at stjæle spraymalingen i et byggemarked. Han var ikke blevet taget endnu. Det skete også, at vi købte nogle dåser.

Gecko sagde: »Hv ... hvad vil han her?« Han pegede ud ad vinduet.

Der kom den gamle Krawicki gående. Man kunne altid kende ham, han gik på en sjov måde, fordi han havde et stift knæ. Krawicki boede ved siden af asylcentret, i det andet højhus, allernederst. Han dyrkede tomater og radiser på sin altan.

Luciano Schulze påstod, at Krawicki havde svin i sin lejlighed. Men det passer ikke. Det er Luciano Schulze selv, der er et svin.

Krawicki kom langsomt nærmere. Ind imellem stoppede han og kiggede bagud mod højhusene. Han havde en pose i hånden.

»Jeg tør vædde på, at han er i gang med noget kriminelt,« sagde Chuck.

Scheuni skruede ned for ghettoblasteren. Vi trak døren til. Men Krawicki og ulovligheder, det passede ikke sammen. Krawicki var meget flittig og meget pligttopfyldende. Han passede og plejede det grønne område foran sin lejlighed og foran asylcentret, selv om det ellers var Sillys fars arbejde. Krawicki var i gang fra tidlig morgen. Var vant til at stå op med hønsene. Han kom fra et område, der hed Lausitz. Hans landsby havde ligget i et område med store forekomster af kul og var efterhånden én stor udgravning. Han var rejst her til Berlin, fordi hans datter boede her. Jeg tror ikke, han havde anden familie her. Datteren var imidlertid rejst til Bremen, og siden da havde Krawicki kun haft bedene foran højhusene at gå op i.

Krawicki haltede hen langs med det rustne trådhegn, fortsatte hen langs plankeværket og gik ind gennem det hul, som vi havde lavet i det. Nu var han inde på den øde og forladte byggeplads. Han kiggede sig nervøst omkring, inden han gik videre. Han gik hen til

et af de store, udgravede huller, der nu var fyldt med vand.

Vi strakte hals. Nogle af Chucks hjemmelavede rastakrøller hang fast i et søm. Han rev sig løs og kom til at skubbe til kassen med spraydåser. Den faldt ned fra bordet, ramte gulvet og lavede et frygteligt spektakel.

Gecko hvislede lavmælt og lavede øjne, men Krawicki hørte ikke noget, fordi et S-tog i det samme kom drønende forbi.

Krawicki løftede armen, svingede og smed posen ud i vandet.

»Hv ... hvad er der mon i den?« hviskede Gecko. »De ... det er jo miljøsvineri. Må ... måske er det gamle batterier eller sådan noget?«

Jeg tænkte, at det måske var insektgift til Krawickis roser. Men det ville han garanteret benægte.

Krawicki haltede tilbage og forsvandt bag garagerne. Vi skyndte os hen til udgravningen. Posen flød oven på vandet. Den bevægede sig. Der var noget – eller nogen – der sprællede svagt indeni.

»Der er en hund i posen,« udbrød Scheuni lettere chokeret. »Krawicki prøver at drukne sin hund.«

Gecko rystede på hovedet. Krawicki havde ikke nogen hund. Med ét sprang Chuck ned i udgravningen. Han tog to-tre hurtige svømmetag, så skreg han pludselig, som om han havde slået sig. Posen var røget ned under overfladen, men Chuck havde fat i den. Han svømmede tilbage mod land, men jorden skred sammen, da han ville kravle op. Vi tog fat i Chuck og fik ham hevet op på land. Gecko tog sin kniv og skar snoren, der var bundet om posen, over.

Nede i posen lå der fem små kattekillinger. De havde lukkede øjne. Scheuni tog som den første mod til sig og løftede en af dem op.

Fire af dem var døde, mens en af dem stadig bevægede sig.

»Det dumme svin!« hvislede Scheuni mellem læberne.

Han tørrede killingerne af med sin T-shirt. De var ikke større end min hånd. Sorte med små, hvide streger på poterne.

Chuck tog sine Timberland-støvler af. De var drivvåde og fulde af blod. Han havde fået en flænge på benet, lige under knæet. Byggefirmaet havde smidt masser af skrot derned. Når Chuck bevægede benet, åbnede såret sig som en mund. Chuck græd. Blodet løb ned ad hans ben, og hans Timberland-støvler var helt nye. Men jeg tror mere, at det var på grund af kattekillingerne, at han græd.

Gecko løb hen i supermarkedet efter en liter mælk. Han betalte endda for den. Men killingen ville ikke drikke noget. Den strakte sig lidt – og så var den også død. Chuck vendte ryggen til og smed resten af de to Döner-kebab væk. Så sad vi der med fem døde katte. Sikke noget lort. Og Chuck blødte helt vildt. Han tog sine underbukser af og viklede dem om såret. Jeg vaskede blodet af hans shorts, og så tog han dem på igen. Derefter satte han sig op på Geckos cykel, og de kørte sammen hen til lægehuset, der ligger bag ved asylcentret.

»Vi mødes på Glasfabrikken!« råbte Chuck og stak næsen i vejret.

Scheuni og jeg blev tilbage. Scheuni tændte for ghetoblasteren. *Grandmaster Flash, The Message*. Vi fandt

vores to skovle med knækkede skafter og gik over til den lille skov for at grave et hul. Jorden var stenhård. Og den var fyldt med rødder. Oven på graven lagde vi et cementrør. Måske var der ræve i skoven? Jeg tror nu ikke, at de tager døde katte. Men alligevel. Bare for en sikkerheds skyld. Jeg vred Chucks støvler så godt, jeg kunne, og stillede dem til tørre inde i skurvognen. Der var så varmt derinde, at de nok skulle tørre til næste dag.

Scheuni og jeg gik i en stor bue rundt om højhusene. Foran asylcentret stod vietnameserne stadig og skændtes. Jeg kunne ikke se Sillys far nogen steder og heller nogen andre, vi kendte. Vi samlede to sten op fra bedene foran Krawickis hus og smed dem mod hans vinduer. Scheuni ramte køkkenvinduet, og jeg ramte stuevinduet. Begge vinduer gik i stykker.

Vi hørte Krawicki skælde ud, mens vi løb væk. Han skældte ud på udlændingene. »Gule rakkerpak,« kaldte han dem. Men de grinede bare.

Jeg gik gennem kælderens og hen til vores opgang. Jeg var lige begyndt at gå op ad trappen, da Silly kom den anden vej. Hun havde ledt efter mig. Vi vendte om og gik ned i cykelkælderen.

Silly tog de småternede bukser af. Dem havde hun altid på, når hun skulle et eller andet sted hen. I en plasticpose havde hun nogle forrevne cowboybukser og en ærmeløs T-shirt.

Jeg kiggede på, at Silly klædte om. Under sin T-shirt havde hun en mørkeblå bh. Jeg blev helt tør i halsen.

»Hvad glør du på?« spurgte Silly.

Jeg sukkede. »Du ser godt ud.«

»Selvfølgelig gør jeg det,« sagde Silly.

Silly og jeg er vokset op sammen. Hun er et halvt år ældre end mig. Så længe jeg kan huske, har vi boet på den samme etage. Først havde mor og jeg den lille midterlejlighed, der stødte direkte op til den lejlighed, hvor Silly og hendes familie boede.

Før i tiden tilbragte jeg hele dage hos Sillys mor, mens mor stadig gik i gymnasiet, og senere, da hun var begyndt at studere, blev jeg også og sov hos dem om natten, og endnu senere, da hun var begyndt at arbejde sent på teatret, var jeg hos dem om aftenen. Sillys mor er hjemmegående. Hun hjælper kun lidt til i supermarkedet en gang imellem.

Silly havde fået penge for sine eksamenskarakterer. For hver karakter på otte eller derover havde hun fået fem euro. Men hun havde nu fået flest syvtaller, selv om hun altid lavede sine lektier. Alligevel var hendes forældre ikke utilfredse med hende. De syntes, at hendes gennemsnit var godt nok til en pige!

På perronen mødte vi Simon. S-toget var lige kørt, så vi skulle vente i ti minutter. Vi sad under navnet på stationen. For fem måneder siden havde Chuck sprøjtet skiltet over med hvidt og med store, fede, sorte bogstaver skrevet stationens nye navn. *Ghettoen*. Det stod der stadigvæk.

Et modkørende tog kom ind på perronen og sprøjtede passagerer ud, hundredvis af små myrer gik ned ad trappen, fandt de forskellige underjordiske gange og gik hjem mod deres små huler, til deres børn, køleskabe og tv. Fredag, fyraften, weekend. Ferie.

Jeg viste Simon den pengeseddel, som jeg havde fået af min mor. Men i dag havde han selv penge til en-

trébilletten. Hans brødre skiftedes til at tage det første S-tog om morgenen. De tog ud til en frugtplantage, hvor de plukkede kirsebær. De ville gerne arbejde der alle sammen, men ejeren havde sagt, at tre sorte var for meget, for så ville det bare rygtes, at han beskæftigede indvandrere og flygtninge. Én perker var rigeligt. Derfor skiftedes de til at tage af sted. Ejeren kunne alligevel ikke kende dem fra hinanden. For ham var en perker bare en perker.

Simon fortalte, at han havde spist så mange kirsebær de sidste tre dage, at han havde fået det helt dårligt af dem. Og lige nu overvejede han faktisk at tage hjem til asylcentret og gå i seng, så han kunne blive rask. Han så på en måde lidt underlig ud. Han var ikke rigtig bleg. Det var svært at blive med hans hudfarve. Men han så grå ud, syg. Vi overtalte ham nu alligevel til at tage med. Jeg sagde, at vi alle sammen havde det skidt. På grund af eksamen. Og på grund af det med kattekillingerne.

Silly var lige ved at græde, da jeg begyndte at fortælle om Krawicki og sækken med de små, uskyldige væsener. Hun havde længe ønsket sig en kat. Eller bare et eller andet dyr. Et eller andet hun kunne kæle med. Men hendes far ville ikke give hende lov. *Vi skal ikke have sådan noget utøj ind i min lejlighed*, havde han sagt.

Når jeg så og hørte på Sillys far, blev jeg helt glad for, at jeg ikke selv havde nogen. Silly har sært nok altid kaldt sin mor for tante Nadja, mens hun siger Konrad til sin far.

Konrad havde forlangt, at Silly skulle være hjemme allerede klokken ti. Man kunne komme ind til festen fra klokken otte, men den begyndte først klokken halv

ti, og det tog mere end en time med S-toget at køre til den gamle Glasfabrik. Så kunne vi lige så godt være blevet hjemme.

Men tante Nadja sagde heldigvis, at det var i orden, at Silly blev der til klokken 12. Hun var tryk, når Silly var sammen med os, og hun skulle nok tage ansvaret, hvis der blev ballade med Konrad. Jeg lovede Silly, at vi ville tage toget tilbage klokken 11. Så kom vi kun et kvarter for sent.

Simon smilede medfølelse. Han kendte godt Sillys far. Havde gjort sig sine erfaringer. Konrad var ganske vist kun varmemester i asylcentret, men han opførte sig, som om han ejede det hele, og som om alle udlændinge var hans underordnede. Han holdt særlig meget af at råbe inde i trappeopgangen, fordi det rungede så meget.

Simon sagde, at hvis jeg skulle gå 9. klasse om, kunne det være, at vi kom til at gå i klasse sammen. Det var ganske vist kun meningen, at han skulle gå i 8. klasse, fordi han ikke var så god til tysk. Men han ville tage noget undervisning i sommerferien for at forbedre sig.

Men jeg ville ikke i skole igen. Skulle ikke længere lytte til, hvad Mågen sagde. »Skulle vi ikke hellere lave et band?« foreslog jeg.

»Tame Birds,« sagde Simon og grinede. *Tame Birds* var også navnet på den sang, som han havde skrevet. Han havde skrevet den allerede før, vi første gang så ham i skurvognen. *Tamme fugle synger om friheden. Vilde fugle flyver.*

Endelig kom S-toget.

Dørene til Glasfabrikken blev åbnet, netop som vi

kom. Bandet var ikke på scenen endnu, men der var to DJ's, der spillede noget af det nyeste, og stemningen var fed. Lige inden for indgangen kunne man købe den nye skive med *PDM Posse*. Jeg måtte bare have den, men jeg vidste ikke, hvor jeg skulle gøre af den, mens vi dansede, så jeg valgte at vente med at købe den til senere.

Der blev hurtigt fyldt op med mennesker.

Midt i salen var der to breakdancere i duel. Break er fedt, vi var alle sammen begyndt på det, da vi var 12-13 år, men det kneb med steder, hvor vi kunne øve. Det bedste sted var i Scheunis blok, foran elevatoren på nederste etage. Der var gulvet stadig glat og uden huller, men der var faktisk ikke plads nok til rigtig at udfolde sig.

Jeg ville aldrig turde at breake på sådan et sted som Glasfabrikken, hvor alle kunne se på. Hvis man ikke kunne dreje otte gange rundt på hovedet, så kunne man godt glemme alt om at optræde. Men det var heller ikke værst at se på. Endelig kom *Buzz TS* og *Crystal Klear* på scenen. Vi pressede på for at komme længere frem. Allerede under første nummer begyndte salen at koge. Alle hoppede og klappede i hænderne, kun helt nede bagi stod der et par fjolser, der kun kunne finde ud af at nikke lidt med hovedet. Strålerne fra lysshowet susede igennem salen som lange sværd. De to rappere havde virkelig deres helt egen stil, og de to DJ's scratched, så gnisterne sprang. Anlægget måtte være på mindst 6.000 watt, bassen gik lige igennem solar plexus, op gennem kroppen og ud mellem skuldrene.

Cirka en time efter kom de andre. Chuck havde sine gamle støvler på, de var hullede og lidt for små. Han

trak op i bukserne og viste os det store plaster under sit knæ. Såret var blevet syet med fire sting.

Simon skulle ustandseligt på toilettet. Jeg prøvede at holde mig i nærheden af Silly, men trængslen foran scenen blev hele tiden større, og man skulle passe på ikke at blive trådt over tæerne. Jeg kunne se hendes hår flagre. Hun havde taget hårspænderne af, blev ramt af gule og blå lys og kastede hovedet frem og tilbage som en gal. Tæt på hende kunne jeg se Chucks rastahår. Scheuni brølede et eller andet i retning af mig og lavede et tegn med hånden, og forsvandt så ned bagi. Jeg tænkte, at han bare skulle ud og købe en cola.

Men inden han kom tilbage, faldt Simon om – gik lige i gulvet ved siden af mig. Han krummede sig sammen, og jeg kunne straks se, at han havde det rigtig dårligt. Jeg råbte på Silly og Chuck, men musikken var alt for høj til, at de kunne høre noget. De, der var omkring os, forsøgte at gøre plads. To, som jeg ikke kendte, tog sammen med mig fat i Simon, og så slæbte vi ham ud mod væggen. Så blev security-folkene endelig opmærksomme på os. De åbnede en dør og fik Simon lagt ind på et kontor. Silly og Gecko havde set os og var nu også på vej.

Simon var helt væk, han var meget varm, vendte det hvide ud af øjnene og stønnede. Silly skreg, at vi skulle ringe efter en ambulance, men security-folkene havde allerede ringet efter en lægeambulance. Endeløs ventetid. Simon mistede bevidstheden. Vi vidste ikke, hvad vi skulle gøre. Musikken drønedes ud i æteren og ramte muren som geværskud. *The Illest* hed nummeret, og det fik gulvet til at vibrere. Gecko hviskede, at han havde været på toilet sammen med Simon, og at

de havde delt en joint. Men Simon havde kun taget to sug, så sagde han, at han havde det bedre, og at han ikke havde lyst til at ryge mere.

Endelig kunne vi se blå blink udenfor. Tre mænd i orangefarvede jakker kom løbende. Nu gik det hurtigt. Lægen knælede ned ved siden af Simon, mens de to andre hentede en bære.

Da en af redderne spurgte, hvem der kunne give nogle personlige oplysninger om Simon, meldte jeg mig straks. Alle andre blev bedt om at forlade lokalet. Redderne begyndte stille og roligt at udfylde papirerne. De spurgte efter Simons sygeforsikring.

»Det kan da være lige meget,« sagde jeg panisk.

Men det mente de ikke. Nogen skulle jo betale for deres indsats, for sygehusopholdet og måske også en operation. Da jeg fortalte, at Simon boede i asylcentret, blev de ligesom mere rolige og forsikrede hinanden om, at så betalte socialforvaltningen nok regningen.

Lægen spurgte, om Simon havde drukket alkohol. Det havde han ikke. Jeg fortalte, at han allerede havde haft det skidt i eftermiddags, og at han havde spist mange kirsebær. Men jeg vidste ikke rigtig, om jeg skulle nævne Geckos joint.

Simon fik en indsprøjtning og kom til sig selv igen. Da lægen rørte ved hans mave, skreg han. Redderne dækkede Simon til, spændte ham fast og bar ham ud. Der stak en nål ud af Simons arm, og oven over hans hoved hang der en ballon med gennemsigtig væske. Lægen ville ikke lade mig komme med ambulancen, men sagde, at jeg skulle give Simons forældre besked.

»Hvad er der med ham?« spurgte jeg. »Er det livsfarligt? Hvor skal han hen?«

En af redderne svarede kort: »Til Sankt Barbara-hospitalet.«

Ambulancen kørte af sted med hylende sirener. Silly stod som den eneste og kiggede efter os. Inde i Glasfabrikken spillede de *Hold ya head high*. Det var det allerbedste nummer, og derfor var alle de andre gået ind igen.

»Sankt Barbara. Oh shit.«

»Hvorfor det?« spurgte Silly. »Er det ikke noget godt sygehus?«

Det anede jeg ikke. Jeg vidste bare, at det var der, min far var overlæge.

Silly spærrede øjnene op. »Din far??« Men så sagde hun:

»Det kan da kun være godt for Simon. Vi må hen til ham med det samme. Han må ikke dø!«

Silly sagde det, jeg hele tiden havde tænkt ... at Simon kunne dø. Sådan som han havde ligget der helt bevidstløs. Og at det var vores skyld, fordi vi havde overtalt ham til at tage med. Og fordi han havde fået noget af Geckos joint. Mine tænder klaprede, selv om det stadig var varmt.

Silly spurgte: »Hvor ligger Sankt Barbara-hospitalet?«

Portneren sagde: »Der er ikke besøgstid nu.« Silly begyndte at forklare, hvad der var sket, men manden var ikke sådan at overbevise, og desuden kunne han heller ikke lide vores pjaltede cowboybukser.

Jeg bad om at komme til at tale med min far.

»Jeg er søn af overlæge, professor dr.med. Alexander Steinberg,« sagde jeg. »Min kammerat er lige blevet

indlagt. Simon Shinza. Han er søn af en afrikansk diplomat. Er det min far, der skal operere ham?«

Man kunne se, at portneren rettede ryggen – som om han stod ret for alverdens overlæger og diplomater. Vi rykkede en kategori op i hans vurdering af menneskelige væsener. Først ville han ringe til skadestuen, men så opgav han og lod os komme ind. Vi gik efter skiltene og fandt hurtigt skadestuen. Men Simon var allerede på operationsgangen. Vi fik anvist et sted, hvor vi kunne vente. Jeg havde aldrig været sådan et sted før. Der var noget cyberspace over det. Glas, metal, hvid lak, spejlblanke gulve i en underlig blå farve. Ved siden af stældøren var der sådan en tingest, som man kan køre et plastickort igennem, og et tastatur, hvor man kan indtaste en kode. Gangen var helt tom. Der var ikke nogen, vi kunne spørge. Vi satte os på en bænk. Bænken var lavet af aluminiumsrør. Koldt! Efter få minutter kom overlæge Steinberg ud af elevatoren. Han havde smarte cowboybukser og en poloshirt på. Han gik med larmende skridt hen over det blå gulv.

Jeg stillede mig i vejen for ham foran døren med koden og sagde:

»Jeg hedder Abel.«

Han lavede en katastrofeopbremsning. Standsede helt. »Er du Alexander Abel? Er det rigtigt? Hvad kan jeg gøre for dig?« Hans stemme var venlig, men samtidig professionel. »Jeg skal ind på operationsstuen. Vil du vente her?«

»Min kammerat er derinde,« sagde jeg. »Simon Shinza. Må jeg gå med ind?«

Steinberg rystede på hovedet. »Jeg synes, I skal køre hjem og komme igen i morgen.«

Jeg rystede på hovedet. »Er det dig, der skal operere ham?«

Endelig kiggede han ordentligt på mig. »Ja, det er det. Det er derfor, jeg er kommet. Du skal ikke være urolig, Alexander. Vi gør alt, hvad der overhovedet er muligt for din kammerat. Jeg lover at sende én ud, lige så snart vi er færdige.«

Han vendte sig endnu en gang, inden han forsvandt ind på operationsstuen. »Vi må se at få hinanden lært at kende, synes du ikke? Kan du have det godt så længe? Du ligner for resten din mor – og det er ikke kun på grund af håret!«

Han kaldte mig hele tiden Alexander. Hans eget navn. Hvorfra skulle han også vide, at jeg havde afskaffet mit fornavn? Døren gled i bag ham. Det var første gang i mit liv, at jeg havde snakket med ham.

Silly sagde: »Din far er da okay. Du har altid sagt, at du overhovedet ikke kendte din far. Hvis bare jeg havde sådan en far...«

Tre gange *far* i et åndedrag. Men jeg havde ikke lyst til at tale om overlægen. På uret over glasdøren sneglede tiden sig af sted. Sekund for sekund. Klokkeren var halv 12.

Vi fik lov til at kigge på Simon gennem glasruden i ståldøren.

Han sov stadig og var omgivet af tekniske apparater og skærme. Der hang en slange fra hans arm, og han havde også en i næsen. Han så ikke godt ud.

Silly begyndte at græde hulkende.

Men sygeplejersken sagde: »Tag det roligt. Han skal nok snart blive rask igen.«

Steinberg kom i egen høje person og forklarede os, at Simon havde haft akut blindtarmsbetændelse, men at hans tilstand nu var stabil.

»I morgen klokken ti skal jeg tale med Simons forældre. Jeg foreslår, at vi to mødes umiddelbart derefter. Hvad siger du til det, Alexander? Vi har ventet 15 år på at lære hinanden at kende. Så vi kan vel godt lige vente en dag mere med at gøre alvor af det. Hvis Simon ikke var blevet syg, havde jeg måske aldrig lært dig at kende.« Han trykkede sit visitkort med sin privatadresse i min hånd. Han kunne jo ikke vide, at jeg allerede vidste alt om det. Selv hans faxnummer og e-mailadresse havde jeg tjek på.

Men han vidste til gengæld ikke noget om mig. Han havde aldrig haft brug for mig.

Det var stadig mørkt, da vi gik ned mod stationen. På perronen sang en morgenfrisk fugl. Vi måtte vente længe på det første S-tog. Silly var bange for at komme hjem og var blevet helt tavs. Jeg ærgrede mig over, at jeg ikke havde fået købt pladen med *PDM Posse*. I pladeforretningerne kostede den mindst fire euro mere.

Vi var de eneste passagerer. Så det var kun til ære for os, at toget kørte gennem hele byen, ind til centrum og ud igen i en anden retning. Der var ikke nogen, der steg på. Jeg tænkte på Simon. Tomme tog, tomme perroner – en perfekt ramme til at lave S-togs-surfing. Simon, Chuck og jeg havde surfet på S-tog tre gange. Når man gjorde det i mørke, var det vigtigt, at man kendte strækningen rigtig godt. Når man surfer, presser man dørene op, holder fast i håndtagene og hænger

uden på toget. Hvis man har en god følelse og føler sig tryk, slipper man med den ene hånd og den ene fod. Chuck snakker tit om at kravle op på toget. Men når der kommer en elmast, skal man virkelig passe på. Når man surfer, skal man også passe på ikke at blive opdaget. S-togs-surfing er nemlig forbudt, ligesom alt mulig andet, der er sjovt.

Simon skulle passe ekstra meget på. Hans familie havde kun en midlertidig opholdstilladelse. Derfor var han også blevet optaget i skurvogns-banden uden den sædvanlige optagelsesprøve. Optagelsesprøven bestod i at stjæle cigaretter.

Scheuni var blevet opdaget én gang, Chuck var blevet bortvist, men Gecko havde de ikke fået fat på endnu.

Jeg var også blevet snuppet. Allerførste gang, jeg gjorde det. Min mor var helt ude af den. Hendes søn som butikstyv. Heldigvis havde ingen af naboerne set, at politiet fulgte mig hjem. Og mor havde troet på mig, da jeg sagde, at det var en prøve for at vise, at jeg var modig nok, og at jeg aldrig ville gøre det mere.

Der var et gråligt lys over byen. Silly sov. Hun snøftede indimellem, og hver gang toget standsede, var hun lige ved at falde ned af sædet. Til sidst lænede hun sig op ad min skulder. Jeg sad stille som en statue. Så lagde jeg armen om hende, lige så forsigtigt, så hun ikke vågnede.

Hendes hår lugtede af røg. Jeg sad og holdt Silly tæt ind til mig og kiggede på hendes knæ, der stak ud af hendes hullede cowboybukser. Toget kørte over broen, solen var ved at stå op, og vandet i kanalen begyndte at glitre. Jeg var varm indvendig, i min mave drøned

hiphop-rytmerne stadigvæk med en styrke på flere tusinde watt.

Toget dykkede ned i tunnelen under motorvejen, kom op igen og kørte i en blød kurve ind mod vores station. På den ene side var der en masse betonblokke, mens der på den anden side stadig var rigtig skov. Nu kunne jeg se garagerne, der var fyldt med vores graffiti, og den lille sø lå og lignede en glasskive i morgensolen. Fra lossepladsen steg en tynd, lodret røg-søjle op. Solopgangen spejlede sig i vinduerne på vores blok. Det så ud, som om det brændte på alle etager, i alle værelser. Som om huset ville brænde ned til jorden. Det skinnede sådan, at jeg fik tårer i øjnene. Jeg kunne slet ikke finde vores etage med øjnene. Alt var ligesom indhyllet i rødt discolys. Jeg tørrede ansigtet med bagsiden af hånden, tog en dyb indånding og vækkede Silly.

Gerner kom ud fra mors soveværelse. Han havde kun boxershorts på og ville vide, hvorfor jeg først kom hjem nu.

»Det rager ikke dig!« sagde jeg.

De havde sikkert skændtes om mig i går. Mor kaldte på mig, jeg gik ind til hende og fortalte hende, hvad der var sket med Simon.

»Du er ellers ikke ked af det,« sagde Gerner. »Du lægger bare dit eksamensbevis på bordet, og så render du i byen for at more dig.«

Mor redte sengen og sagde: »Og hvad med din fremtid? Vi må snakke sammen, Abel. Og det skal være nu!«

Men det gik slet ikke. Jeg skulle over til Simons familie og give dem besked. Det kunne mor heldigvis

godt forstå. Men det kunne Gerner ikke. Han brokkede sig naturligvis.

Jeg rendte over til asylcentret, glasdøren ind til bygningen var åben, men jeg vidste ikke, hvor Simons familie boede. Jeg havde aldrig besøgt ham der. Vi havde kun været sammen ovre i skurvognen. Jeg kunne ikke gennemse alle 12 etager og vække alle mennesker. Jeg skyndte mig derfor tilbage for at spørge Konrad.

Inde fra Sillys lejlighed kunne jeg høre ham brøle. Silly fik sikkert nogen på hovedet igen.

Jeg ringede på. Konrad rev døren op. Tog fat i mig og råbte videre.

I det samme kom Gerner ud fra vores lejlighed.

»Goddag, hr. Konrad!« sagde Gerner højt.

Konrad slap mig med det samme. Han har respekt for Gerner, fordi han er strisser.

»Hvor bor familien Shinza?« råbte jeg, da der endelig blev et sekunds stilhed, og jeg forklarede samtidig i en frygtelig fart, hvorfor vi først var kommet hjem nu. At vi var blevet nødt til at tage med Simon på sygehuset. Konrad faldt efterhånden til ro og sagde, at han nok skulle underrette familien Shinza. »Vil du det?« spurgte Gerner. »Forstår du overhovedet deres sprog?«

Konrad svarede: »De har da haft tid nok til at lære tysk!«

Men Gerner fortsatte ufortrødent: »Abel går med dig over til deres lejlighed og forklarer, hvad lægen har sagt. Forstået?!«

»Forstået,« mumlede Konrad.

Simons familie boede på 1. sal, ud mod gården. Jeg havde tænkt på, at Simon og jeg sikkert kunne morse med lommelygter til hinanden hen over gården. Dø-

rene til asylcentret bliver nemlig lukket klokken ti, og der er ikke telefon på værelserne.

Konrad åbnede døren uden at banke på først. Det eneste lys var en lysstråle, der pressede sig ind gennem et hul i gardinet.

»De sover endnu,« sagde Konrad. »Hvad skal vi så...? Det er min fridag.«

»Du kan roligt gå hjem igen,« sagde jeg. »Jeg kan sagtens klare det alene.«

Konrad trak på skuldrene og forsvandt.

»Hallo!« kaldte jeg forsigtigt ind i mørket.

Der var ingen, der reagerede. Jeg gik hen til vinduet og trak gardinerne fra. I værelset stod der to køjesenge, et bord og tre stole. I en af de nederste senge lå en mand. Han var mørk i huden. Det lod til at være det rigtige sted.

Jeg tog forsigtigt fat i ham. »Hello, are you Mr. Shinza?«

Han sprang op og stirrede på mig, som om jeg var en vampyr eller sådan noget. Han var for ung til at være Simons far. Måske var han hans bror?

»Where are Simon's parents?« spurgte jeg. Jeg gik ud fra, at han kunne tale engelsk. »My name is Abel. I am Simon's friend.«

Manden sprang ud af sengen og begyndte at snakke panisk og så hurtigt, at jeg næsten ikke kunne forstå, hvad han sagde.

»Where is my brother? What is the matter with Simon?« spurgte han flere gange efter hinanden.

Jeg kunne se, at han var bange. Hans øjne var nærmest forstenede. Han fortalte, at Simon ikke var kommet hjem. Men det vidste jeg jo godt. Jeg forklarede

ham, hvad der var sket på diskoteket. Desværre kunne jeg ikke komme i tanke om, hvad sygehus hed på engelsk, men broren gav mig heller ikke ro til at tænke mig om. Han begyndte at ryste og sagde hele tiden kun: »Simon, Simon, Simon...« Jeg blev helt i tvivl om, om han var helt normal. Men han var den eneste fra familien, der var der.

Pludselig ville han vide, om jeg kunne tale fransk.

Det kunne jeg ikke. Men jeg kom til at tænke på, at min mor havde lært fransk i skolen, og jeg sagde til Simons bror, at han skulle komme med mig hjem, så ville min mor forklare ham det hele på fransk.

»Simon er okay,« påstod jeg, mens han tog bukser og sko på. »Simon er okay!« Selv om Simon var alt andet end okay i nat, da jeg kiggede på ham gennem den lille, runde glasrude.

Mor snakkede fransk med Simons bror. Gerner talte engelsk. Jeg var glad for, at der ikke var nogen, der havde hørt, hvor dårligt jeg havde talt engelsk. Det havde passet lidt for godt sammen med mit eksamensbevis. I virkeligheden var jeg slet ikke så dårlig til engelsk. Jeg havde bare været ophidset.

Broren hed Ken, og han var den næstældste. Den ældste hed Moses, og han var ude at plukke kirsebær i dag. Moses var familiens overhoved, for de tre brødre havde ikke deres forældre længere. Det havde Simon aldrig fortalt. Vi havde kun snakket om musik. Jeg forklarede Ken, at han skulle tage ind på hospitalet og skrive papirerne under. Han ville køre med det samme, men mor og Gerner overbeviste ham om, at det var bedre at vente til lidt senere, så han kunne få en

samtale med lægen. Mor ringede til hospitalet. Der var ikke noget nyt om Simon. Gerner lavede morgenmad til os alle sammen. Jeg sad og halvsov ved bordet.

Om eftermiddagen vågnede jeg op i min seng og havde svært ved at holde rede på det hele. Gerner var taget af sted til sygehuset sammen med Ken. Han kom tilbage lige netop, som mor og jeg var begyndt at snakke om min eksamen.

Mor spurgte, hvorfor jeg ikke havde talt med hende om det noget før.

»Jeg fatter det ikke! Du må da have vidst, at du ville dumpe. At du skulle gå 9. klasse om. Fru Due har garanteret givet dig nogle advarsler. Du må have fået mange dårlige karakterer i løbet af det sidste halve år. Hvorfor har du ikke sagt noget om det?«

Gerner sagde: »Skal en lærer ikke snakke med forældrene, når en elev bliver nødt til at gå et skoleår om? Eller i det mindste sende et brev?«

Det havde mor faktisk også fået. Mågen havde skrevet, at mor skulle komme til samtale en onsdag klokken 13.00. Mor havde spurgt mig, om jeg vidste, hvad det drejede sig om. Og jeg svarede – helt ærligt – at det vidste jeg ikke. Min mor skrev tilbage til Mågen, at hun på grund af sit arbejde desværre ikke kunne komme så tidligt.

»Det tænkte jeg nok. Din mor er lige så lidt interesseret i skolen, som du er,« sagde Mågen, da hun havde set mors brev. Det var det. Der blev ikke indkaldt til flere samtaler.

»Det skal du ikke finde dig i, Susse,« sagde Gerner forarget.

»Det er lige meget!« sagde jeg. »Jeg vil alligevel ikke

gå i skole længere – ikke så meget som en dag mere!»

»Hvad skal det nu sige?« spurgte mor. »Du skal, hvad enten du vil eller ej. Har du aldrig hørt om undervisningspligt?«

»Du kan jo også flytte skole,« foreslog Gerner.

Jeg tav og rystede på hovedet.

Gerner himlede med øjnene og spurgte, hvad jeg forestillede mig med min fremtid. »Du bliver nødt til at gå i skole, hvis du vil have en uddannelse. Der er ikke nogen, der gider at beskæftige sådan en doven slyngel, der ikke vil passe sine ting.«

»Jeg er ikke doven,« forsvarede jeg mig. »Men Mågen behandler mig, som om jeg er en idiot.«

Gerner svarede igen: »Det er nok, fordi du opfører dig som en idiot.« Når Gerner bliver vred, bliver hans ansigt kantet og skarpt, som om det er skåret ud med en kniv. »Eller jeg skulle måske give dig ros for, at du kalder fru Due for Mågen.«

Fjols. Hun vidste jo ikke, hvad vi kaldte hende. Men hun var en måge. Hendes stemme lød som deres skingre skrig.

Mor sagde: »Stop nu, begge to. Jeg bliver tosset af at høre på jeres råberi. Lad os hellere snakke om, hvordan vi kan løse problemet.«

»Der er kun én løsning på det problem,« sagde Gerner. »Abel tager klassen om og ændrer sin holdning til skolen og til det at lære noget.«

Jeg havde ikke lyst til at forklare Gerner, hvad min holdning til skolen var. Jeg havde svært nok ved at forklare mig selv det. Jeg var startet i skole et år for tidligt, fordi jeg allerede kunne læse og skrive, da jeg gik i børnehave, og fordi jeg var ved at drive dem til

vanvid med mit evindelige spørgeri. Jeg lærte også hurtigt at regne. Men så blev det på et eller andet tidspunkt kedeligt. Jeg havde problemer med at sidde stille i lang tid. Man skulle bare lytte. Skulle jeg bevise over for omverdenen, at min familie var okay ved at lære lange remser udenad? Hvorfor skulle jeg kende forskel på selvbestøvede og fremmedbestøvede blomster? Så jeg kunne få en ordentlig karakter på eksamensbeviset og tilfredsstille min lærer og leve op til andres forventninger. Men det er jo ikke noget mål. Helt ærlig, mand! Hvad skal jeg bruge en god eksamen til? Jeg vil ikke have en uddannelse. Et erhverv. Alle erhverv er ens. Det er ligesom at gå i skole. Lyt-te, holde mund, slikke chefen i røven, selv om chefen er en stor idiot. Det vigtigste, man skal lære, er løgne og hykleri. Da vi gik i de mindre klasser, havde vi en lærer, der hed fru Dietrich. Dengang syntes vi stadig, at det var sjovt at gå i skole. Vi var alle sammen glade for det. Også jeg. Vi gjorde os umage, fordi vi elskede at blive rost af hende. Men er det sådan, det skal være? Skal jeg ydmyge mig, bøje nakken i årevis for at få lov til at montere elektronik på en printplade eller reparere gamle biler? Eller blive strisser ligesom Gerner?

»Jeg er ikke strisser,« sagde Gerner rasende. »Jeg er kriminaltekniker! Og det er et godt arbejde. Det er ikke kun sur pligt. Der er også mange spændende udfordringer og meningsfulde opgaver. Alle mennesker bliver nødt til at arbejde. For du vil vel ikke være samfundsnasser?!«

Jeg snappede efter vejret. Samfundsnasser? Jeg sagde ikke noget, selv om Gerner var urimelig. Han havde snart kommet sammen med mor i to år. Og han var

også medskyldig i nogle ting. For eksempel havde de altid så mange meninger om mine stilemner. Det sidste havde heddet: *Mine fremtidsplaner*. Jeg havde egentlig tænkt mig bare at skrive en sludder for en sladder. For jeg vidste jo udmærket, hvad Mågen ville have. Men mor og Gerner havde overtalt mig til at skrive, hvad jeg virkelig mente. Mine ønsker. Mine drømme. Mine forventninger. Hahaha. Hvad havde de forestillet sig? At jeg skulle læse stilen op i klassen, så alle kunne grine af den?

Der var ikke nogen, der havde grinet. Det endte med, at jeg skrev om miljøproblemer og manglen på lærepladser. Misforståelse af emnet. Selv om jeg også havde skrevet, at jeg ville være maler ligesom min mor. Men det havde Mågen opfattet som en vits. Jeg fik et fental. Og det var kun, fordi jeg ikke havde nogen stavfejl. Ellers ville jeg have fået 03.

Hvordan kunne man overhovedet give karakterer for andres forestillinger om fremtiden? Først bliver man bedt om at skrive sin mening, og bagefter bliver man straffet for den.

Gerner sagde: »En dag lærer du nok, hvad man kan tillade sig at sige, og hvad det er bedst at tie stille med.«

Nu begyndte mor at græde. Som om det ikke var nok, at hun bare sad der og ikke sagde et ord.

Jeg gik min vej, ind på mit værelse. Min hals snørede sig sammen. Så satte jeg mig ned og tegnede Gerner. Kun hans ansigt. Jeg tegnede det med enkle, skarpe streger. Det gik ret hurtigt. Bagefter kunne jeg bedre få vejret.

Senere lavede jeg tegningen igen. Første gang hav-

de jeg nemlig tegnet den på kvadreret papir. Men jeg kunne jo heller ikke vide, at den blev så god.

Ken og Moses kom om aftenen for at sige tak for hjælpen. De havde en pose kirsebær med. Fra den dag begyndte de at besøge os ret ofte. Konrad sagde til mor, at han ikke kunne forstå, at hun ikke passede bedre på sit rygte. Folk var begyndt at snakke om hende.